

ΕΤΟΣ ΙΘ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1886. ΑΡΙΘ. 2538

Συνδρ. έτησ. έν Έλλάδι Δρ. 1. ΔΙΕΤΟΥΣΗΣ **Είς ούδένα, πλην τών τακτικών**
1 » » Έξωτερικῶ » 2. 'έν δδφ Σταδίου αριθ. 39. **ἀναποκριτῶν, στέλλεται εἰς Έφημερίσ**
τῶν Παίδων ἑνὸς προπληρωμῆς.

Πρὸς τοὺς μικροὺς συνδρομητὰς τῆς Έφημερίδος τῶν Παίδων.

*Αγαπητοί μοι μικροί φίλοι,

Με τὸ φύλλον τοῦτο ἡ μικρὰ ἡμῶν ἐφημερίς εἰσέρχεται εἰς τὸ 20 ον ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς.—Ἦρξατο μικρὰ καὶ μόνη ἀλλ' ἠρέσθη καὶ ἀπέκτησε καὶ σύντροφον—τὰ Παιδία δ' ἔτι γ' ἡμᾶτα.—φυλλάδιον νέον με εἰκόνας ὡραίας καὶ διηγήματα σκοποῦντα τὴν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν διάπλασιν τῶν παιδῶν

Οἱ πρώτοι συνδρομηταὶ τῆς Έφημερίδος τῶν Παίδων μετέβησαν ἤδη ἀπὸ τῆς παιδικῆς εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν, καὶ ὁμοῦ εὐρίσκουσι τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῆς εὐχάριστον καὶ διδακτικὴν, διότι σκοπὸς αὐτῆς ἦτο καὶ εἶναι καὶ θὰ ἦναι ἡ ὠφέλεια τῆς οἰκογενείας ἐν γένει. « Ἐγὼ πρώτη σπεύσω νὰ ἀναγνώσω ἕκαστον φύλλον τῆς Έφ. τῶν Παίδων,» μοι εἶπε κυρία τις, μετ' ἧς ἔτυχε νὰ συναρθεύσω, «καὶ ἔπειτα τὴν δίδω εἰς τὰ παιδία μου, διότι εὐρίσκω πολλὴν εὐχαρίστησιν καὶ ὠφέλειαν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως αὐτῆς.» « Ἡμεῖν παιδίον καὶ ἔγενα ἀνὴρ,»— ἔλεγέ μοι ἄλλος τις προχθὲς ἔτι, «καὶ ὁμοῦ δὲν παύω ἀναγινώσκων τὴν Έφ. τῶν Παίδων, διότι εὐρίσκω ἐν αὐτῇ ἀναγνώσματα καταλλήλα καὶ ὠφέλιμα καὶ εἰς ἐμὲ τὸν ἀνδρα.» Τοιαύτη ἡ μαρτυρία τῶν ἀναγνωστῶν.

Ἡ ὑπόληψις, τὴν ὁποίαν ἡ Έφ. τῶν Παίδων ἀπολαμβάνει παρὰ τῶν λαῶν, δεικνύεται καὶ ἐκ τούτου, ὅτι πολλὰ ἐγένοντο μέχρι τοῦδε ἀνατυπώσεις τῶν παρελθόντων ἐτῶν ἕνεκα τῆς μεγάλης ζητήσεως τῶν παρελθόντων σωμάτων, δύο ἕως δύο καὶ ἡμισία χιλιάδες τῶν ὁποίων ἐξοδεύονται κατ' ἔτος, ἐκτὸς τῶν τακτικῶν συνδρομῶν.

Ἄλλ' ὁμοῦ ἡ μικρὰ αὐτὴ φίλη τῶν παιδῶν καὶ τῆς οἰκογενείας δὲν ἐδυνάθη μέχρι τοῦδε νὰ ἀπαντήσῃ τὰ ἀπαραίτητως ἀναγκαῖα πρὸς συντήρησιν αὐτῆς ἔξοδα, ὃ δὲ συντάκτης αὐτῆς δύναται ἐπ' ἀληθείας καὶ ἄνευ καὶ ὑπέσχετο νὰ εἰπῇ ὅτι τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ πρὸς συνταξὴν αὐτῆς ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεώς αὐτῆς μέχρι σήμερον ἦτο ἐπὶ 19 ὄλα ἔτη, παρέσχε δ' ὡρὰν ἐπὶ τοὺς μικροὺς αὐτῆς ἀναγνώστας: διότι ἐπέθυμαι καὶ ἐπιθυμῶ νὰ γίνεταί ὠφέλιμος εἰς τὰ παιδία τῆς πατρίδος τοῦ, τὰ ὁποῖα ἔχον τόσῃν χρεῖαν πνευματικῆς

καὶ ἠθικῆς διαπλάσεως καὶ τόσα ὄλλα μέσα καὶ εὐκαιρίας πρὸς ἀπόκτησιν τοιαύτης.

Κλειούσα αἰσίως καὶ τὸ 19 ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτῆς ἡ Έφ. τῶν Παίδων μετὰ τοῦ συντάκτου αὐτῆς νομίζει καλὸν νὰ ὑπενοθεύσῃ εἰς τοὺς μικροὺς αὐτῆς φίλους τὸ καθήκον νὰ ἀναθεωρήσῃ τὸ παρελθὸν καὶ νὰ κέρωσι νέας καὶ καλλιτέρας ἀποφάσεις διὰ τὸ μέλλον πρὸ πάντων συνιστᾷ εἰς ἕκαστον αὐτῆς τὴν ἀπόκτησιν τοῦ Ἐδαγγελίου καὶ τὴν μελέτην καὶ ὑπακοὴν αὐτοῦ, διότι οὕτω μόνον δύναται νὰ ἐξασφαλισθῶσιν ἀπὸ τὴν κακίαν, ἧτις ὑπερπλεονάζει ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ προετοιμασθῶσι διὰ τὴν αἰωνιότητα, εἰς τὴν ὁποίαν κατὰ πᾶσαν στιγμὴν δύναται νὰ μεταβῶσι.

Πρὸς τοῦτους ἐλπίζει ὅτι πάντες οἱ μικροὶ αὐτῆς φίλοι θέλουσι φιλοτιμηθῆναι νὰ προσθέσωσιν ἕκαστος ἓνα τοῦλάχιστον νέον συνδρομητὴν, ἵνα οὕτω δυναθῆ ἡ διεύθυνσις καὶ ἐκδύσῃ αὐτὴν δις τοῦ μηνός, ἢ νὰ διπλασιάσῃ τὰς σελίδας τῆς μηνιαίας αὐτῆς ἐκδόσεως καὶ καλλίγη αὐτὴν με περισσοτέρας καὶ καλλιτέρας εἰκόνας.

Τὰ Παιδικὰ Διηγήματα δίδονται δωρεὰν εἰς πάντα συνδρομητὴν— στέλλονται δὲ καὶ εἰς τοὺς μὴ συνδρομητὰς ἀντὶ 50 λεπτῶν τὸ ἔτος, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν,

Ταῦτα ἐν πολλῇ ἀγάπῃ,

Ὁ συντάκτης
Μ. Δ. ΚΑΔΟΠΟΘΑΚΗΣ.

—Περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἱερέων τῆς Ῥωσσίας ὁ Ῥωσικὸς Παρατηρητὴς δημοσιεύει τὰς ἑξῆς στατιστικὰς πληροφορίας λευθεύσας ἐξ ἐπισήμων πηγῶν. 20 ρωσικὸς κλῆρος ἀποτελεῖται ἐκ τριῶν μητροπολιτῶν, 15 ἀρχιεπισκόπων, 75 ἐπίσκοπων. Μοναστήρια ἀνδρῶν ὑπάρχουσι 380, περιέχοντα 10' 879 μοναχοὺς, γυναικῶν 171 περιέχοντα 17,907 μοναχὰς. Ὁ κατώτερος κλῆρος συνίσταται ἐξ 84,974 προσώπων διανεμημένων κατὰ διαφόρους βαθμοὺς. Τὸ Κράτος δαπανᾷ διὰ μὲν τὴν ἐν γένει ἐκπαίδευσιν 6 ἑκατομμύρια ρουβλίων, διὰ δὲ τὴν ἐκκλησίαν ἐν καὶ ἡμῶν ἑκατομμύριον: Πλὴν τούτου δὲ ὑπάρχει καὶ ἀποθεματικὸν κεφάλαιον 4 ἑκατομμυρίων πρὸς χρῆσιν τοῦ κλήρου.

Η ΧΑΙΔΗ.

Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γερμαναῦ.

(Ἰσα προηγ. φύλλον)

ΚΕΦ. Ε΄.

«Ἐτελείωσες τὴν ἱστορίαν σου ;» ἠρώτησεν ὁ πατήρ σου, ὅστις μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης ἔμενε σιωπηλός.

«Ἦλιζον»,—ἀπεκρίθη ἡ Δέτη,—«ὅτι ἤθελες εὐχαριστήσαι τὸν Θεὸν διὰ τὰ νέα, τὰ ὅποια σοὶ ἔφερον.»

«Πάρε τα ὀπίσω τὰ νέα σου, παρακαλῶ,—εἶπεν ὁ γέρον ὀργίλος,—δὲν ἔχω χρεῖαν αὐτῶν.»

«Καλὰ, — εἶπεν ἡ Δέτη,—ἀφοῦ τοιαύτην ἔχεις ἰδέαν, θὰ σοὶ εἰπῶ τί φρονῶ περὶ τούτου. Τὸ κοράσιον τοῦτο εἶνε ἤδη ἄκτῶν ἔτων, καὶ ὅμως δὲν γνωρίζει τίποτε, οὐδὲ δὲν τὸ ἀφίνει νὰ μάθῃ, οὔτε τὸ στέλλεις εἰς τὸ σχολεῖον, ἢ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἀλλὰ ἀπερνᾶτε ἐδῶ εἰς τὰ ὄρη τὸν καιρὸν σας ὡς οἱ εἰδωλολάτραι. Ἐγὼ ἐπληροφόρηθην εἰς τὴν πόλιν ὅτι ἐπειδὴ ἡ Χαΐδη εἶναι τὸ μόνον κοράσιον τῆς ἀδελφῆς μου, ἐγὼ εἶμαι ὑπεύθυνος δι' αὐτὴν καὶ δι' ὅτι συμβῆ εἰς αὐτήν. Ὅταν δὲ τοιαύτη τύχη ἀνοίγεται ἔμπροσθέν της, οὐδεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὴν καταστρέφῃ. Ἐγὼ λοιπὸν σὲ λέγω, ὅτι θὰ πάρω τὴν Χαΐδην, καὶ ἂν θέλῃς ἔλθε νὰ τὴν λάβῃς διὰ τοῦ δικαστηρίου. Πρέπει νὰ ἤξεύρῃς ὅμως ὅτι ἐκεῖ θὰ ἀκούσῃς πράγματα, τὰ ὅποια δὲν θὰ θέλῃς νὰ ἀκούσῃς!»

«Κλείσσε τὸ στόμα σου»,—ἐκραύγασεν ὁ γέρον, — με ὀργῆν. Λάβε τὸ κοράσιον καὶ καταστρέψέ το — ἀλλὰ ποτὲ ἂς μὴ φανῆ ἔμπρός μου με τοιοῦτον καπέλον καὶ περὰ εἰς τὴν κεφαλὴν του καὶ με τοιοῦτους λόγους εἰς τὸ στόμα του, ὅποιους μετεχειρίσθης οὐ σήμερον.» Ταῦτα δὲ εἰπὼν ἠγγέρθη καὶ ἐξῆλθε τῆς καλύβης.

«Ἐκαμες τὸν πάπον μου νὰ θυμώσῃ σήμερον,» εἶπεν ἡ Χαΐδη εἰς τὴν θεῖαν της, με τὸνον ὀξύ.

«Ὅσον δι' αὐτὸ σὲ βεβαίῳ εἶ θὰ τοῦ περάσῃ, ἀλλὰ οὐ πρέπει νὰ ἐτοιμασθῆς νὰ με ἀκολουθήσῃς. Ποῦ εἶναι τὰ φορέματά σου ;»

«Δὲν θὰ ἔλθω μαζί σου,» εἶπεν ἡ Χαΐδη με κατὰ νένα τρόπον.»

«Ἀλλὰ σὺ δὲν ἤξεύρεις τί λέγεις,» σὲ βεβαίῳ δὲ εἶπε ὅτι θὰ ἦναι πολὺ καλλίτερον διὰ σὲ ἐκεῖ, παρὰ ἐδῶ.»

Μετὰ τοῦτο ἡ Δέτη διηυθύνθη εἰς τὸ κιβώτιον ὅπου ἡ Χαΐδη ἐφύλαττε τὰ καθαρά της φορέματα καὶ διπλώσασα αὐτὰ εἰς ἓν δέμα, τὰ ἐπῆρεν εἰς τὴν χεῖρά της καὶ εἶπεν εἰς τὴν Χαΐδην νὰ βάλῃ τὸν πλόν της καὶ νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.

«Ἀλλὰ, σὲ εἶπον,» ἀπακρίθη ἡ Χαΐδη «ὅτι δὲν ἔρχομαι.»

«Εἶσαι τόσο δύστροπος ὅσον καὶ αἱ αἴγες, ἀπὸ τὰς ὁποίας θὰ ἐπῆρες αὐτὸν τὸν τρόπον. Σὺ εἶδες τὸν πάπον σου νὰ θυμώσῃ, τὸν ἤκουσες δὲ με τὰ αὐτιά σου νὰ εἶπῃ, ὅτι δὲν ἤθελες πλεόν νὰ μᾶς ξαναῖδῃ στὰ μάτια, βεβαίως αὐτὸς θέλει νὰ ἔλθῃ μαζί μου. Μὴ τὸν θυμώσῃς πλεόν δὲν ἔχεις ἰδέαν πόσον θὰ εὐχαριστήθῃς εἰς τὴν Φραγκφόρτην, οὔτε ποῖα πράγματα θὰ ἴδῃς ἐκεῖ ἐὰν δὲ δὲν σὲ ἀρέσῃ νὰ μείνῃς ἐκεῖ, ἤμπορεῖς νὰ περιδιαβάσῃς τὴν πόλιν καὶ πάλιν νὰ ἐπιστρέφῃς ἐδῶ, τότε δὲ ὁ πάπος θὰ ἔχῃ βεβαίως ἀναλάβει ἀπὸ τὸν θυμὸν του.»

«Ἦμπορῶ νὰ ἴδω ὅλα ταῦτα καὶ νὰ ἐπιστρέψω — δῶ ἀπόψε ;» ἠρώτησεν ἡ Χαΐδη.

«Ἀλλὰ σὲ εἶπον πρὸ ὀλίγων στιγμῶν, ὅτι δύνασαι νὰ ἐπιστρέφῃς, ὅποταν θέλῃς. Σήμερον θὰ ὑπάγωμεν ἕως εἰς τὸ Μάγκενφελδ αὔριον δὲ σηκωνώμεθα πρῶτ καὶ διὰ τοῦ σιδηροδρόμου πηγαίνομεν εἰς τὸ Δόρφελδ.»

Ταῦτα εἰπούσα ἡ θεῖα Δέτη ἔλαβε τὴν Χαΐδην ἐκ τῆς χειρὸς καὶ θέσασα τὰ φορέματά της ὑπὸ τὴν μασχάλην αὐτῆς, ἤρχιζε νὰ καταβαίῃ τὸ ὄρος.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀνοίξις δὲν εἶχεν εἰσέτι προχωρήσει, ὥστε νὰ ἐτέρχωνται αἱ αἴγες εἰς τὴν βροχήν, ὁ Πέτρος ἔμενον ἀκόμη εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Δόρφελδ. Ἐπισκέπτατο ὁμως τὴν γαργά καὶ μητέρα του κατὰ τὰς ἐορτάς, ἔτοχε δὲ νὰ συναίξῃ ἑὺλα ἐξωθεν τῆς καλύβης των, ὅτε ἡ Χαΐδη κατέβαινε τὸ ὄρος με τὴν θεῖαν της. Ὅταν τὴν εἶδε λοιπὸν ἐξιπάσθη καὶ πλησιάσας τὴν ἠρώτησε ποῦ ἐπήγαινε.

«Πηγαίω κατ' εὐθείαν εἰς τὴν Φραγκφόρτην,» εἶπεν ἡ Χαΐδη, «με τὴν θεῖαν μου Δέτην, ἀλλὰ πρῶτον θὰ ὑπάγω νὰ ἴδω τὴν γαργά.»

«Ὅχι, ὄχι, δὲν ἔχομεν καιρὸν δι' ἐπισκέψεις, — εἶπεν ἀποτόμως ἡ θεῖα, — εἶναι ἤδη πολὺ ἀργά καὶ δὲν ἔχομεν νὰ χάνομεν καιρὸν,» καὶ ἔσυρε τὸ παιδίον πρὸς τὰ κάτω.

Ὁ Πέτρος ἔτρεξε τότε μέσα εἰς τὴν καλύβην καὶ ἤρχιζε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ φοβερίζῃ.

Αἱ δύο γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι ἐκάθηοντο ἐργαζόμεναι, ἀκούσασα τὰς φωνὰς καὶ ἰδοῦσαι τὸ ἐξηγριωμένον πρόσωπον τοῦ μικροῦ Πέτρου ἐξεπλάγησαν, διότι αὐτὸς ἦτο ἄσυχρον παιδίον.

«Καὶ τί τρέχει λοιπὸν, Πέτρε ; ἠρώτησεν ἡ μήτηρ του.»

«Τί τρέχει ! τί τρέχει !, ἐξερῶνσε με ὀργῆν ὁ Πέτρος. Ἄκουσ ἐκεῖ, ἡ κορὰ Δέτη θέλει καὶ καλὰ νὰ πάρῃ τὴν Χαΐδην ἀπὸ τὸν πάπον της !»

«Τί ! τί ! ἔκραζεν ἡ γαργά τὴν Χαΐδην νὰ πάρῃ ! καὶ ἔτρεπε πρὸς τὴν θύραν, κρίζουσα, «Δέτη, Δέτη, μὴ πέρνῃς τὸ παιδίον ! μὴ !»

Ἄλλ' ἡ Δέττ' ἔδην ἤκουεν, ἀλλ' ἔσχευε τὴν Χαίτην πρὸς τὰ κάτω μὲ ἕλην ἀέτης τὴν δύναμιν.

«Ἄλλὰ, θείτσα, δὲν ἀκούεις πῶς ἡ γραγιδ φωνάζει;» ἐκραξεν ἡ Χαίτη.

«Ἀκούω,—εἶπεν ἡ Δέττ',—ἀλλὰ πρέπει νὰ σπεύσωμεν, διότι θὰ χάσωμεν τὸν σιδηρόδρομον. Ἐπειτα ἔταν ἐπιστρέψης πάλιν ἐδῶ ἡμπορεῖς νὰ φέρης δι' αὐτὴν κἀτι τι καλόν.»

«Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι,—εἶπεν ἡ μικρά,—ἀς σπεύσωμεν θὰ ἰδῶ τί πρέπει νὰ φέρω τῆς γραγίδας, ἔταν ἐπιτρέψω. Ὀλίγον μαλακόν, ἄσπρον ψωμί, διότι δὲν δύναται ἡ καυμένη νὰ μασήσῃ τὸ ἔτηρον, τὸ ὅποιον ἐδῶ ἐπάνω εἰς τὸ βουνόν τραύγουμε!»

Ἡ ΣΥΓΚΟΜΙΔΗ ΤΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Ἰσως παραξενευθεῖτε, μικροὶ μου φίλοι, μὲ τὴν κεφαλίδα τοῦ παρόντος ἀρθροῦ, ἀλλ' ὅμως ἡ λέξις εἶναι ἐπίσης κατάλληλος διὰ τὸν πάγον, ὅπως εἶναι καὶ διὰ τὰ γεννήματα καὶ διὰ πᾶν ἄλλο φυσικὸν προϊόν.

Ὅσῳ ὁ ἄνθρωπος ἐκπολιτίζεται, τόσῳ ἀξιάζουν καὶ αἱ ἀνάγκαι του. Ὅσοι ζοῦν εἰς τὸ ὑπαιθρον, δὲν ἔχουν βεβαίως ἀνάγκην θερμασίας, ὅσον οἱ ὄντες ἢ νυκτασμένον νὰ μένουν εἰς τὰς οἰκίας. Ὅσοι διάγουν βίον καθιστηκόν, ἔχουν χρεῖαν διαφορτικῆς τροφῆς τοὺς εὐρισκομένους εἰς κίνησιν ἢ ἐργαζομένους.

Ἦτο καιρὸς, καθ' ἃν οἱ ἄνθρωποι ἤρκοῦντο μὲ τὰ φυσικὰ προϊόντα τῆς γῆς—μὲ τοὺς αὐτομάτως παραγομένους καρπούς. Ἀλλὰ κατ' ὀλίγον ἐκ τῶν καρπῶν ἤρχισαν νὰ κατασκευάζουν διάφορα φαγητὰ καὶ ποτὰ, ἐξ οὗ τὰ πολυποικίλα γλυκίσματα, οἱ παντοειδεῖς οἶνοι καὶ τὰ πολυποικίλα φαγητὰ.

Ἦτο καιρὸς, καθ' ἃν εὐχαριστοῦντο μὲ τὸ διαυγὲς ὕδωρ—ἀλλὰ μὲ τὸν χρόνον ἤρχισαν νὰ μεταχειρίζονται καὶ τὸν πάγον καὶ τώρα τόση εἶναι ἡ ζήτησις αὐτοῦ, ὥστε ἐπένοήσαν τρόπον νὰ κατασκευάζουν πάγον καὶ εἰς αὐτὰ τὰ θερμότετα κλήματα καὶ ἐδῶ ἀκόμη εἰς τὰς Ἀθήνας.

Ὁ πάγος εἶναι οὐ μόνον ὀροιστικὸν τὸ θέρος, ἀλλὰ προφυλακτικὸν τῶν κρεάτων, ἰχθύων καὶ ἄλλων ἐδωδιμῶν πραγμάτων ἀπὸ τῆς σήψιως—χρησιμεῖ προσαεῖ εἰς πολλὰς ἀσθενείας ὡς ἀντιφλογιστικόν, καὶ ἐν γένει κατέστη ἤδη ἐν τῶν ἀπαραιτήτως ἀναγκαίων πραγμάτων εἰς τὸν ἄνθρωπον; καὶ διὰ τοῦτο ἀποτελεῖ σημαντικὸν ἐμπόριον.

Ἐν ταῖς βορειαῖς χώραις, ὅπου οἱ ποταμοὶ καὶ αἱ λίμναι παγώνουν εἰς βάθος 2—3 ποδῶν, ἡ συγκομιδὴ τοῦ πάγου γίνεται τακτικῶς κατὰ τὸν Ἰανουάριον καὶ Φεβρουάριον ὑπὸ ἑταιριῶν, καὶ ἀποστέλλεται διὰ

πλοίων, ἢ τοῦ σιδηροδρόμου εἰς πάντα τὰ μέρη τοῦ κόσμου.

Ἦ ἐν τῇ ἐπομένῃ σελίδι εἰκὼν παριστᾷ τὸν τρόπον, δι' οὗ ἐκόπητο ὁ πάγος ἐπὶ τοῦ Χόδσωνος ποταμοῦ τῆς Νέας Ἰόρκης μέχρι πρὸ μικροῦ. Δι' ἐργαλείου τινὸς πριονωτοῦ ἐν εἶδει ἀράτρου, σειρομένου ὑπὸ ἐνὸς ἵππου, κόπτεται ἡ παγωμένη ἐπιφάνεια τοῦ ποταμοῦ ἢ λίμνης εἰς τετράγωνα τεμάχια 1—2 ποδῶν, ἅτινα μεταφέρονται καὶ ἀποθηκεύονται εἰς κατάλληλα πρὸς τοῦτο καταστήματα, ὅπῃθεν ἀποστέλλεται εἰς διάφορα μέρη τῆς χώρας ἢ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Μέχρι τοῦδε ἡ Ἀμερικὴ εἶχε τὸ μονοπώλιον τοῦ πάγου, ἥδη ὅμως ἡ ἐκείθεν ἐξαγωγή ἤλαττώθη πολὺ, διότι, ὡς προεῖπον, ἡ μεγάλη ζήτησις τοῦ πάγου ἠνάγκασε τοὺς ἄνθρώπους νὰ ἐφεύρωσι μέσον, διὰ τοῦ ὁποίου μεταβάλλουσι τὸ κοινὸν ὕδωρ εἰς πάγον, καὶ οὕτω ἀναπληρῶνουν τὴν ἀνάγκην ταύτην.

Εἰς ἄλλο φύλλον θὰ σᾶς ἐκθέσω τὸν τρόπον τῆς τεχνητῆς κατασκευῆς τοῦ πάγου, ὅστις εἶναι ἀρκετὰ περίεργος εἰς τοὺς κατὰ πρῶτον ἀκούοντας περὶ τούτου.

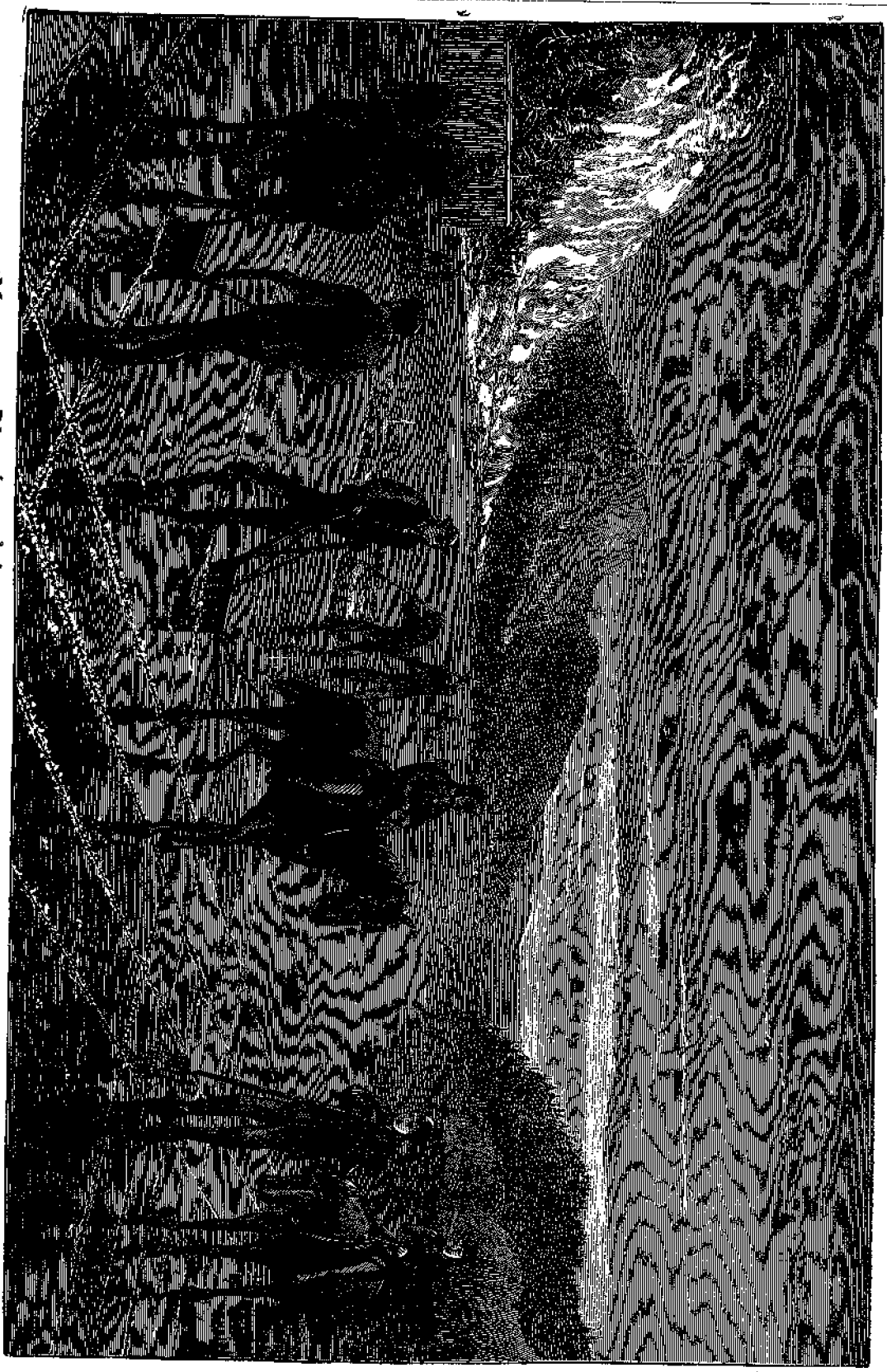
Ὁ πάγος, τὸν ὅποιον οἱ κάτοικοι τῶν θερμῶν κλιμάτων φοβοῦνται τόσον πολὺ, παρέχει πολλὰς καὶ πολὺ εὐχαρίστους διασκεδάσεις εἰς τοὺς κατοίκους τῶν ψυχρῶν κλιμάτων. Οἱ ποταμοὶ, αἱ λίμναι, καὶ αὐτὴ ἡ θάλασσα χρησιμεύουν τὸν χειμῶνα ὡς πεδιῶδες, ἐπὶ ὧν ὅποιαν μυριάδες ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδιῶν διασκεδάζουν παγοδρομοῦντες. Εἰς τὰ βορειότερα δὲ μέρη τῆς Ἀμερικῆς καὶ Εὐρώπης κατασκευάζουν ἐκ τοῦ πάγου παλάτια, ἐκκλησίας, καὶ ἄλλας μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομίας, τὰς ὁποίας φωτίζουν διὰ φωταερίου ἢ ἠλεκτρικοῦ φωτὸς καὶ οὕτω μεταποιοῦν αὐτὰ εἰς μαγευτικὰ κτίρια, ἀντανακλῶντα τὸ φῶς καὶ παριστῶντα τοὺς ἐν αὐτοῖς περιπατοῦντας ἢ ἱσταμένους ὡς πλέοντας ἐν τῇ φωτὶ. Εἰς τὰ παρελθόντα ἔτη τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Παίδων» ἐδημοσιεύθησαν αἱ εἰκόνες τοιούτων οἰκοδομημάτων ἐκ πάγου, καὶ ἐκεῖ παραπέμπομεν τοὺς ἀναγνώστας διὰ περισσοτέρας πληροφορίας.

—Ὁ δαμαλισμὸς τοῦ βασιλέως τῆς Ἰαπωνίας εἶναι σπουδαῖον γεγονός.

Ὁ μικρὸς δὲν Ἀλφόνσος δέκατος τρίτος, καὶ τοι μάλιστα ὀλίγων μῶν τὴν ἡλικίαν, ἔχει πληθύν ὄλων καθηγητῶν, παιδαγωγῶν, διδασκάλων τῆς ἐπιφομαχίας, τῆς ἱππασίας καὶ ἕνα κουρέα ἔτι.

Διὰ τὸν δαμαλισμὸν αὐτοῦ, ὅστις θὰ γείνη μετὰ τινος ἡμέρας ἐδαμαλίσθη ἐπίτηδες δαμαλις, ἐκλεχθεῖσα ὑπὸ ἐπιτροπῆς ἱατρῶν καὶ κτηνιάτρων. Εἶτα ἡ δαμαλίτις ἐνωφθαλμίσθη ἐπὶ τινος εὐτραפוῦς παιδός, ὅστις διὰ τοῦτο ἔλαβεν ἀδρὸν βραβεῖον, ἐκ τῶν φουσαλίδων δὲ αὐτοῦ θὰ ἐμβολιασθῇ ὁ νῆπιος βασιλεὺς!

II. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.

Η ΚΟΛΥΜΒΗΘΡΑ ΤΟΥ ΣΙΛΩΑΜ.

ἢ.

ἡ πηγή τοῦ Ἐξεκίου.

Ἡ κολυμβήθρα αὕτη δὲν ἦτο ἄλλο τι εἰμὴ πηγή, ἔκειτο δὲ πρὸς νότον τῆς Ἱερουσαλήμ πλησίον τῶν προπόδων τοῦ ὄρους Σιών, ἔχουσα τὸ ὄρος Μωρία πρὸς βορρᾶν.

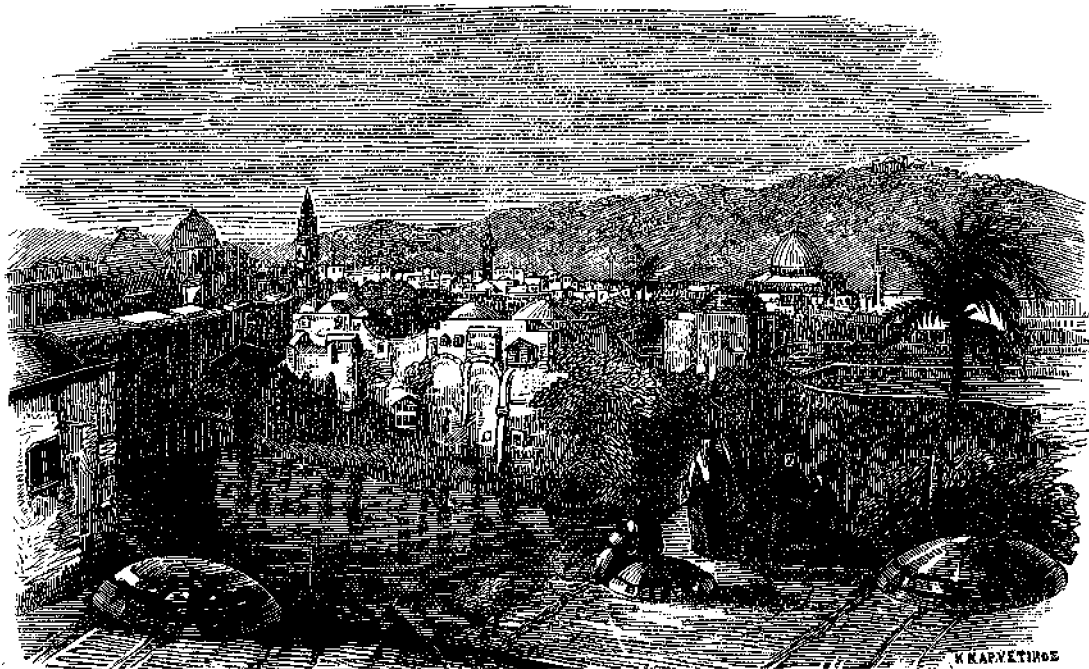
Ἦδη ἐν τῇ τοποθεσίᾳ ταύτῃ εὐρίσκονται δύο πηγαί, ἡ ἀνωτέρα ἢ βορινή, ἡ γνωστὴ ἦδη ὑπὸ τὸ ὄνομα πηγὴ τῆς Παρθένου, χύνεται εἰς μικρὸν τι ὑδραγωγεῖον 20 περίπου πόδας ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἑδάφους· πρὸς τὸ ὑδραγωγεῖον δὲ τοῦτο κατέρχεται

Ἡ ΟΑΙΣΘΗΡΑ ΟΑΟΣ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

(Συνέχεια τοῦ φύλλον Ἰαριθ. 226.)

Ἐμφελοῦμενος τῆς στιγμιαίας ἀπουσίας τοῦ θυρωροῦ, ὁ Ἑρρίκος ἀπέσυρε τὸν σύρτην τῆς ἔξω θύρας, καὶ διευθόνθη ἀστραπηδὸν πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰακώβου. Τὸ νὰ κιοπήσῃ τὸν κἀδωνα, νὰ τῷ ἀνοίξουν, νὰ εἰσέλθῃ καὶ νὰ εὐρεθῇ ἐνώπιον τοῦ κηδεμόνος τοῦ Ἰακώβου ἦτο ἔργον στιγμῆς. Ὁ κηδεμὼν τοῦ Ἰακώβου ἦτο φίλος τῆς μητρὸς τοῦ Ἑρρίκου, δταν δὲ ὁ Ἑρρίκος· τῷ εἶπεν ὅτι δὲν ἐσκόπευε νὰ ἀπομακρυνθῇ τοῦ Ἰακώβου, ἐνόσφ διήρχαι ὁ κίνδυνος, ἐδέ-

Κ. ΚΑΡΥΣΤΙΝΟΣ

Ἡ Κολυμβήθρα, ἡ πηγὴ τοῦ Σιλωάμ.

τις διὰ κλίμακος ἐξ 20 βαθμίδων. Ἐκ τοῦ ὑδραγωγείου δὲ τούτου τὸ ὕδωρ μεταφέρεται διὰ ἐλικοειδοῦς σωλῆνος ἐν τῷ βράχῳ λελατομημένον εἰς ἕτερον ὑδραγωγεῖον περὶ τὸ τέταρτον τοῦ μιλίου ἀπέχον τοῦ πρώτου, καὶ κατὰ τὸ στόμιον τῆς κοιλάδος τοῦ Τυροποιείου κείμενον, ἐκεῖθεν δὲ ῥέον χύνεται εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Ἰοσαφατὶ πρὸς τὰ νοτιοανατολικά κειμένην.

Κατὰ τὰς τελευταίας ἀνακαλύψεις τὸ δεύτερον ὑδραγωγεῖον ἦτο ἡ Κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ, ἡ ἢ πηγὴ τοῦ Ἐξεκίου, διότι ἐπιστεῦετο ὅτι κατεσκευάσθη ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ ἀγαθοῦ ἐκείνου βασιλέως.

Τὸ ὕδωρ τῆς ἀνωτέρας πηγῆς θεωρεῖται ὡς ἱαματικὸν οἱ δ' ἀμαθεῖς καὶ δεισιδαίμονες προστρέχουσιν ἐκεῖ διὰ νὰ λάβωσιν ἐξ αὐτοῦ καὶ ἰαθῶσιν ἀπὸ τῶν ἀσθενειῶν αὐτῶν.

κὴν τὴν πρότασιν του καὶ τῷ εἶδετε μικρὸν ἀντιβλάμον πλησίον τοῦ θαλάμου τοῦ Ἰακώβου.

— «Θὰ κοιμᾶσαι ἐκεῖ, — εἶπεν, — εἰς τὴν μικρὰν αὐτὴν κλίνην.»

— «Εὐχαριστῶ, — εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, — ἐγὼ θὰ ἀγρυπνῶ, δὲν ἔχω ἀνάγκην κλίνης.»

Ὁ ἰατρὸς εἶχε δίκαιον, Ἐπὶ ἑξ ἑβδομάδας ὁ Ἰακώβος εὐρίσκειτο μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου. Ἐπὶ ἑξ ἑβδομάδας ὁ Ἑρρίκος δὲν ἀπεμακρόνθη τῆς κλίνης τοῦ φίλου του. Ὅταν δὲ τῷ ἔλεγον, «θὰ ἀσθενήσῃς,» — ἀπεκρίνατο — Καὶ διατί ὄχι; Μήπως δὲν ἔπρεπεν ἐγὼ νὰ ἦμαι εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ἰακώβου τώρα;»

Μετὰ τὸ τέλος τῶν ἑξ ἑβδομάδων ὁ Ἰακώβος ἤρχισε νὰ ἀναλαμβάνῃ. Τότε ἔμαθε τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ Ἑρρίκου. Ὅλοι τῷ διηγούντο ἐνθουσιωδῶς ὅσα ὁ Ἑρ-

ρικός είχε κάμει δι' αὐτὸν, καὶ ἐπήγνον μὲ ἐνδάρχεις ὀφθαλμοῦς τὴν ἀκούραστον σταθερότητα, δεξιότητα καὶ συμπάθειαν τοῦ μικροῦ του φίλου.

— «Περιμένετε,» — ἔλεγεν ὁ Ἑρρίκος, ὅσακις ἤκουε τὰ ἐγκώμια ταῦτα. — «Μὴ ὀμιλῆτε τόσο καλὰ περὶ ἐμοῦ. Θὰ μάθετε ἀργότερα, ὅταν ὁ Ἰάκωβος θὰ ᾔναι εἰς κατάστασιν νὰ μὲ ἀκούσῃ. ὅτι δὲν εἶμαι ἄξιος τῆς ἀγάπης καὶ ὑπολήψεως κανενός.»

Ὁ διευθυντὴς τοῦ σχολείου ἔστειλε συχνὰ νὰ ἐρωτᾷ περὶ τῆς προόδου τοῦ Ἰακώβου, καὶ μίαν ἡμέραν, ἤλθε νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ, μετὰ τοῦ μικροῦ Ἀρεως, ὅστις εἶχε ζητήσῃ ὡς μεγίστην χάριν, νὰ τὸν συνοδεύσῃ.

Ἄ! πόσον μεταβεβλημένος τοῖς ἐφάνη ὁ Ἰάκωβος! πόσον κοῖλοι ἦσαν οἱ ὀφθαλμοὶ του καὶ στυλδοντες ἀκόμη ἀπὸ τὸν πυρετὸν! πόσον ἀδύνατοι αἱ παρειαὶ του!

Οἱ φίλοι τοῦ Ἰακώβου διηγῆθησαν εἰς τὸν διδάσκαλον τὴν ὠραίαν διαγωγὴν τοῦ Ἑρρίκου, καθὼς καὶ πρὸς τὸν φίλον του, ὁ δὲ μικρὸς Ἄρης κατενθουσιασμένος ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ Ἑρρίκου διὰ νὰ τὸν ἀσπασθῆ; Ἄλλ' ὁ Ἑρρίκος τὸν ἀπέωθησε μὲ γλυκύτητα ἀλλὰ σταθερῶς.

— «Ὅχι ἐμὲ, ἀλλὰ τὸν Ἰάκωβον, τὸν καλὸν Ἰακώβον ἔπρεπε νὰ φιλήσῃς, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ ἐναγκαλισθῆς κανένα χωρὶς νὰ τὸν πνίξῃς!»

Ὁ μικρὸς Ἄρης ἐκύτταζε τὸν φίλον του μὲ ἀπορίαν.

— «Τί ἔχεις;» — εἶπεν ἐπὶ τέλους. — «Τί ἔχεις καὶ σὺ; Δὲν εἶσαι πλέον ὁ ἴδιος ὡμοιάζεις μὲ κοριτσάκι φοδητσαρικό καὶ σοδαρό; σήμερον ἔχεις ὕφος στρατιώτου, ὅστις εἶδε τὸ πῦρ, Ἄλλοτε σὲ περιεφρονοῦσα, Ἰέρρικε, ἀλλὰ τώρα μοῦ φαίνεται ὅτι ἂν εἶχομεν διαφοράν νὰ διαλύσωμεν, θὰ σὲ εὐρίσκει ἀντίπαλον ἀντάξιόν μου.»

— «Ἐχεις λάθος καὶ εἰς τοῦτο, ἀγαπητὲ Ἄρη! Ὅχι δὲν εἶμαι ἀντάξιός σου ἀκόμη. Ὁ πιστός σου βραχίων θὰ μὲ περιεφρονῆει δικαίως... Ἄλλ' ὡς ἀφήσωμεν ὅλ' αὐτὰ ἐπὶ τοῦ παρόντος... ἀργότερα ὅταν ὁ Ἰακώβος θὰ ᾔναι καλά... τὸ πρῶτόν μου καθήκον θὰ ᾔναι νὰ ῥιφθῶ εἰς τοὺς πόδας σου... καὶ εἰς τοὺς ἰδικούς σου!»

Ὁ μικρὸς Ἄρης δὲν ἐνόησε τίποτε ἐξ ὧων τούτων.

— «Παράξενος ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ Ἑρρίκος — ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν. — «Ἄς ᾔναι ὁμοῖο! μοῦ ἀρέσει καλλίτερα ἔτσι παρ' ὅποιος ἦτο προτιμότερα.»

Αὐτὰς τὰς τελευταίας ἡμέρας ὁ Ἰακώβος ἔλεγεν ἐνίοτε εἰς τὸν Ἑρρίκον.

— «Ἐλα νὰ σε ἀσπασθῶ, εἶσαι ἀδελφός μου, ἢ

μητέρα μοῦ σε ἀγαπᾷ ὡς υἱόν της.»

— «Ἀργότερα, ἀργότερα!» ἔλεγεν ὁ Ἑρρίκος, ἅμα μᾶθῃς τὰ πάντα. Ἐὰν τότε θελήσῃς νὰ με φιλήσῃς μίαν φορὰν, μίαν μόνην φορὰν, — Ἄ! — ἀγαπητὲ Ἰακώβε! — ἴσως τότε θὰ στέρξω νὰ ἐνδώσω εἰς τὴν εὐδαιμονίαν ἐνὸς φιλήματος, τὸ ὅποιον, καὶ μὲν δὲν θὰ ἦμαι ἄξιος νὰ λάβω ἀπὸ σέ, ἀλλὰ τὸ ὅποιον τοῦλάχιστον δὲν θὰ ᾔναι κλεμμένον!»

— «Ἄμα θὰ μάθω τὰ πάντα; Ἐξηγήσου, τί εἶναι αὐτὰ;»

Ἄλλ' ὁ Ἑρρίκος τοῦ ἔκλεισε τὸ στόμα λέγων καὶ πάλιν, ἀργότερον, ἀργότερον!»

Ἐνίοτε πάλιν ὁ Ἰακώβος ἠρώτα τὸν Ἑρρίκον περὶ τοῦ παραδόξου ἐπεισοδίου, τὸ ὅποιον εἶχεν ἐπιφέρει τὴν φυγὴν του ἐκ τοῦ σχολείου, καὶ ὡς ἐκ τούτου τὴν ἀσθενείαν του. Ἄλλ' ὁ Ἑρρίκος κρύπτων τὴν κεφαλὴν τοῦ εἰς τὰς χεῖράς του ἰκέτευε τὸν φίλον του νὰ παύσῃ.

— «Ὅταν γείνης ἐντελῶς καλὰ, θὰ σοῦ ἐξηγήσω αὐτὸ τὸ μυστήριον. Ἐγὼ μόνος τὸ γνωρίζω ὅλον. Ἀδύνατον ὁμοῖο νὰ σοῦ το φανερώσω πρὶν ἀναλάβῃς ἐντελῶς, καὶ σὲ βεβαιῶ ὅτι μοῦ κάμνεις κακόν, — δὲν φαντάζεσαι τί κακόν, — νὰ σε ἀκούσω ἐρωτῶντα περὶ τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς, πρὸ τοῦ καιροῦ, ὅτε θὰ δυνηθῶ νὰ σοὶ ἀποκριθῶ.»

Κατὰ τὰς στιγμὰς ταύτας ὁ Ἑρρίκος ἐγένετο κάτωχρος, καὶ τὸ πρόσωπόν του συνεσπᾶτο τόσο βραχίως ὡς ὑπὸ πόνου, ὥστε ὁ Ἰακώβος δὲν ἐπέμνε πλέον, ἀλλ' ἔλεγεν ἡσώχως.

— «Μὴ ταράττεσαι, Ἑρρίκε, καὶ συγχώρησέ με. Θὰ περιμείνω.»

Ἐπὶ τέλους ἡ ἡμέρα, ἡ ἡμέρα ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ὁ Ἑρρίκος ἀνέμνε μὲ τόσην ἀνυπομονησίαν καὶ συγχρόνως μὲ τόσον τρέμον, ἡ ἡμέρα τῆς ἐντελοῦς ἀναρρώσεως τοῦ Ἰακώβου ἐφθασεν. Οἱ γονεῖς τοῦ Ἰακώβου ἦσαν πρὸ πολλοῦ ἐκεῖ. Ὁ Ἑρρίκος εἶχε γράψῃ πρὸς τὴν μητέρα του νὰ ἔλθῃ ὅπως ἐσπᾶσεν τὴν εὐτυχὴ ταύτην ἡμέραν μετὰ τοῦ φίλου του; καὶ τὴν εἶχε παρακαλᾷ νὰ φέρῃ ὄχι μόνον τὴν μικρὰν του ἐξαδέλφην, ἀλλὰ καὶ τὴν Μαρίαν, τὴν γλυκεῖαν Μαρίαν, τὴν ὁποίαν τόσο ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ πάλιν.

(ἀκολουθεῖ).

Ο ΔΙΑΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΣΜΟΥ.

(Κατὰ τὸ γαλλικόν).

Ὁ Ναβουσσάν υἱὸς τοῦ Νουσαννάβ βασιλεὺς τοῦ Σερενδίθ, ἦτο εἰς τὰν καλλίστων ἡγεμόνων τῆς Ἀσίας καὶ ἅπαξ μόνον ἂν τῇ ὁμίλει τις ἦτο δύσκολον νὰ μὴ

τον αγαπήσει. Ὁ ἀγαθὸς οὗτος ἡγεμὼν ἐπηγαίτο ὑπὸ πάντων, ἀλλὰ καὶ πάντες τὸν ἠπάτουσαν καὶ τὸν ἐκλεπόντων. Οἱ θησαυροφύλακες τοῦ πρὸ πάντων εἶδον τὸ παράδειγμα, ἀρπάζοντες τοὺς θησαυροὺς τοῦ βασιλείου, οἱ δὲ λοιποὶ ἐμυούντο τὸ παράδειγμα τοῦτο.

Ὁ βασιλεὺς τὸ ἐγνωρίζε, καὶ πολλὰκις εἶχεν ἀλλάξει θησαυροφύλακα χωρὶς ὅμως νὰ δυνηθῆ νὰ μεταβάλῃ τὴν καθιερωθεῖσαν πλέον συνήθειαν τοῦ νὰ διακρινῶνται οἱ θησαυροὶ τοῦ βασιλείου εἰς δύο ἄνισα μέρη, ἐξ ὧν τὸ μικρότερον ἦτο τοῦ βασιλείου καὶ τὸ μεγαλύτερον τῶν διαχειριστῶν τοῦ.

Τὸν πόνον τοῦ ὁ βασιλεὺς ἐνεπαστάθη τέλος εἰς τὸν σοφὸν Ζαδίγ.

— «Σὺ, — ὅστις γνωρίζεις τόσα ὠραία πράγματα,» τῷ λέγει, δὲν ἤξεύρεις κανὲν μέσον ὅπως εὖρω θησαυροφύλακα, ὅστις νὰ μὴ με κλέπτῃ;»

— «Βεβαιότατα, ἀπεκρίθη ὁ Ζαδίγ Γνωρίζω μέσον ἀλάσθαστον, διὰ τοῦ ὁποῦ νὰ εὖρης ἄνδρα μὲ χεῖρας καθαρὰς.

Ὁ βασιλεὺς κατευχαριστημένος τὴν ἠπάσθη καὶ τὸν ἠρώτησε πῶς ἐπρεπε νὰ ἐνεργήσῃ.

— «Δὲν ἔχεις ἄλλο νὰ πράξῃς, εἰμὴ νὰ διατάξῃς ἄλλους τοὺς ὑποφύριους διὰ τὴν θέσιν τοῦ θησαυροφύλακος νὰ χορεύσων ἐνώπιόν σου. Ἐκεῖνος, ὅστις χορεύσει ἐλαφρότερον θὰ ἦναι ὁ τιμιώτατος.»

— «Ἀστειεύεσαι!» εἶπεν ὁ βασιλεὺς. «Ἴδού παράδοξος τρόπος ἐκλογῆς ἐνὸς θησαυροφύλακος. Πῶς; θέλεις νὰ πιστεύσω ὅτι ἐκεῖνος, ὅστις κρηδήσῃ ὑψηλότερα, θὰ ἦναι ὁ ἀκραιότερος καὶ ἰκανώτατος χρηματιστής;»

— «Δὲν σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι θὰ ἦναι ὁ ἰκανώτατος, ἀπεκρίθη ὁ Ζαδίγ, ἀλλ' ἀναμφιβόλως θὰ ἦναι ὁ τιμιώτερος.»

— «Κάμε ὅπως ἐννοεῖς,» εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὁ Ζαδίγ ἐξέδωκεν ἐπ' ὀνόματι τοῦ βασιλέως πρόσκλησιν εἰς ὅσους ἐπεθύμουν νὰ παρουσιασθῶσιν ὡς ὑποφύριοι τῆς ὑψηλῆς θέσεως τοῦ ἀρχιθησαυροφύλακος τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος Ναβουσσάν υἱοῦ τοῦ Νοουσανάδ, νὰ παρευρεθῶσι τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ μηνὸς τοῦ Κροκοδείλου. ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ τοῦ βασιλέως, ἐνδεδυμένοι λεπτὸν μεταξωτῶν ὕφασμα.

Οἱ ὑποφύριοι παρουσιάσθησαν ἐξήκοντα τέσσαρες τὸν ἀριθμὸν.

Εἰς τὴν παρακειμένην αἴθουσαν ἦσαν μουσικὰ ὄργανα καὶ πᾶσαι αἱ διὰ τὸν χορὸν προετοιμασθεῖσαι εἶχον γένειν ἀλλὰ διὰ νὰ μεταβῶσιν οἱ ὑποφύριοι εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ ἐπρεπε νὰ διέλθωσι σκοτεινὸν διάδρομον. Ἀξιοματικὸς τις ἐκάλεσεν ἕνα πρὸς ἕνα τοὺς ὠραίως ἐξανθῆς του κόμης καὶ τῶν ὀροσπερῶν του ῥοδί.

ὀποφύριους καὶ τοὺς ἀφῆκεν ἕκαστον μόνον εἰς τὸν διάδρομον ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, πρὶν τοὺς εἰσαγάγῃ εἰς τὴν βασιλικὴν αἴθουσαν.

Εἰς τὸν διάδρομον τοῦτον ἦσαν ἐκτεθειμένοι ὄλοι οἱ θησαυροὶ τοῦ βασιλέως.

Ἄμα πάντες οἱ ὑποφύριοι εἰσῆχθησαν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς, ὁ βασιλεὺς διέταξε νὰ παιανίσωσι τὰ ὄργανα καὶ πάντες νὰ χορεύσων. Οὐδέποτε ἐθεάθη χορὸς σκαιότερος καὶ βαρύτερος! Ὅλοι εἶχον ἐσκυμμένην τὴν κεφαλὴν, τοὺς μηροὺς κυρτωμένους καὶ τὰς χεῖρας κολλημένας ἐπὶ τῶν πλευρῶν,

— «Ἄτιμοι!» ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν μὲ ἀγανάκτησιν ὁ Ζαδίγ.

Μεταῦθ ὄλων τούτων, εἰς μόνος ἐχώρουν μὲ ἐκκνησίαν, ἔχων τὴν κεφαλὴν ὑψωμένην καὶ τὸ βλέμμα ἀτάραχον, τοὺς βραχίονας ἐκτεταμένους, τὸ σῶμα ὄρθιον καὶ τὴν κνήμην στερεάν.

— «Ἄ! τὸν τίμιον ἄνθρωπον!» εἶπεν ὁ Ζαδίγ.

Ὁ βασιλεὺς ἠπάσθη τὸν καλὸν τοῦτον χορευτὴν, καὶ τὸν ἀνόμασε θησαυροφύλακα τοῦ, τοὺς δὲ λοιποὺς ἄλλους ἐτιμώρησε καὶ ἐφορολόγησε καὶ δικαίως, διότι ἕκαστος αὐτῶν εἰς τὸ διάστημα, κατὰ τὸ ὅποιον εἶχε μείνει μόνος εἰς τὸν διάδρομον, εἶχε γερμίσει τὰ θυλάκια τοῦ χρυσοῦ, ὥστε μόλις ἤδύνατο νὰ βαδίξῃ.

Ὁ βασιλεὺς ἐλοπήθη διὰ τὴν κατάστασιν ταύτην τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἦτις ἐξ ἐξήκοντα τεσσάρων ἀνδρῶν ἀνέδειξεν ἕνα μόνον τίμιον.

Ὁ σκοτεινὸς δὲ διάδρομος ἀνομάσθη ἔκτοτε «ὁ διάδρομος τοῦ πειρασμοῦ.»

ΠΑΤΗΡ ΚΑΙ ΤΕΚΝΟΝ.

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Γουστάβου Δρόζ).

Ἄνοιξατε ὁποῖον δήποτε βιβλίον, ἀδιάφορον ἂν ἦναι τὸ ποιητικώτατον καὶ λεπτότατον τοῦ κόσμου, δὲν θὰ εὕρητε τίποτε ἐκεῖ, τὸ ὅποιον δύναται νὰ παραβληθῆ μὲ τὴν φλυαρίαν ἐνὸς εὐτυχοῦς μικροῦ παιδίου, τὸ ὅποιον σκέπτεται ὑψηλῶς καὶ αἰσθάνεται τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἐλεύθερον.

Ἐξετάσατε λεπτομερῶς καὶθε μίαν ἀπὸ τὰς γελοίας τοῦ ἀνοησίας, τὰς τερραστίας τοῦ ἀσυνεπειίας, καὶ θὰ εὕρητε πάντοτε ὄναιρον ἀξιοθαύμαστον, ἰδέαν μαγευτικὴν, σπέρμα ἀφελοῦς ποιήσεως, κρυμμένον ἐκεῖ, ὡς σταγὼν ὀροσσοῦ.

Σπεύσατε, ἀγαπητοὶ πατέρες! Σπεύσατε, νεαρὰ μητέρες, νὰ χαρῆτε τὸ παιδάκι σας! Αὐριοῦ θὰ ἔχη μύστακας... Ναι, αὐριοῦ! — Καὶ σεῖς, λευκὴν κόμην, αὐριοῦ θὰ ἐροθητῆ, ἐάν τῷ ὀμνήθητε περὶ τῆς σταγῶν ὀροσσοῦ.

νων παρειῶν. Σπεύσατε!

•Ο ἄνθρωπος εἶναι πατὴρ ἐφ' ὅλης τῆς ζωῆς του, ἀλλὰ μπαμπᾶς μίαν μόνην ἡμέραν.

Καὶ σὺ, ἀγαπητέ μικρέ, πρόσεξε καλὰ εἰς ὅ,τι θὰ σου εἰπῶ.

•Όταν ὁ πατὴρ σου σὲ φιλῇ, χαϊδεύῃ τὰ κατσαρά σου μαλλιά, καὶ σὲ κυττάξῃ κατὰ πρόσωπον μὲ ὑγροὺς ὀφθαλμοὺς, — ὅταν σε τυλίγῃ τὸ ἐσπέρας εἰς τὴν βόμπαν του — ποῦ σοῦ ἀρέσει τόσον — καί σε νανναρίζῃ μὲ τὸ μεγάλο παραμῦθι του — ὅταν κρύπτῃ τὸ χεράκι σου ὀλόκληρον μέσα εἰς τὴν χεῖρά του, καὶ σοῦ λέγῃ χαμηλά, «Μ' ἀγαπᾷς;» ὅταν σε φιλῇ εἰς τὸν λαιμὸν καὶ τὰ χεῖλη του μένουσιν κολλημένα ἐπάνω εἰς τὸ βοδοκοκκινὸν σου δέρμα, συλλογίσου τότε, ἀγάπη μου, τὰ παιδάκια, τὰ ὅποια δὲν ἔχουν οὔτε πατέρα, οὔτε μητέρα, οὔτε χείδια, οὔτε φιλιὰ — συλλογίσου τὴν εὐγνωμοσύνην. Δὲν ἔχεις ἄλλως πῶς νὰ πληρώσῃς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὅποιον ὀνομάζεις πατέρα, ὁ ὅποιος σοῦ ἔδωκε τὰ πάντα καὶ δὲν σου ζητεῖ τίποτε, εἰμὴ θί' αὐτῆν.

Δὲν ἠσθάνθης ἤδη, ὡς εἶδος ῥίγους, ὡς εἶδος ἀνάγκης νὰ κρυφθῆς ὀλόκληρος μέσα του, ὅταν ἤκουσες τὴν καρδίαν του νὰ χτυπᾷ πλησίον τοῦ στήθους σου; Τὸ ἠσθάνθης, μικρέ μου, διὰ τὸν λόγον θεῖν πραγματικῶς οἱ δύο σας εἴθε ἔν. — Ἐχεις τὸ αὐτὸ ὄνομα μὲ τὸν πατέρα σου. Κότταζε λιγάκι... τοῦ ὀμοιάζεις τοῦ μπαμπᾶ σου! Ἡ ζωὴ του εἶναι ζωὴ σου αὐτὸς γδύνεται διὰ νὰ πλουτίσῃ σὲ σοῦ χαρίζει σταλαγματιὰν πρὸς σταλαγματιὰν τὴν νεότητά του... πίνεις ἀπὸ τὸ ποτήριόν του, χρυσὸ μου... καὶ τόσον καλὰ, ὥστε ὅταν θὰ ἦσαι δυνατός, ὁ γέρον φίλος σου θὰ ἦναι ἀδύνατος. Τότε, ἂν δὲν φιλῆς τὰ κάτασπρά του μαλλιά, καὶ δὲν τον στηρίζῃς μὲ τὸν ὤμόν σου, θὰ ἦσαι ὡς ἕνας ἄθλιος, ὅστις ἀρνεῖται νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος του.

•Ὡς ἐκ τούτου, ἀγαπητέ μου μικρέ, τὸ καλλίτερον εἶναι νὰ πληρώνη τις καθῆμέραν ὅ,τι χρεωστῆ εἰς τοὺς ἄλλους. Τὸ ἐσπέρας λοιπὸν, πρὶν ἀποτοιμηθῆς, ὅταν ἴδῃς τὸν μπαμπάκη σου νὰ σκύπῃ ἀπ' ἐπάνω σου, πάρε τὴν κεφαλὴν του μὲ τὰ δύο χεράκια σου, καὶ εἰπέ του χαμηλά, τόσον χαμηλά, ὥστε οὔτε αἱ μοῖρες νὰ μὴ ἠμπορέσουν νὰ σε ἀκούσουν, — «Πατέρα, μὲ ἀγάπησες πολλὴ σήμερον, σὲ εὐχαριστῶ!»

Καὶ τότε, ὅταν ὁ καλὸς σου φίλος κατευχαριστημένος θὰ σκύψῃ ἀκόμη πλησιέστερόν σου, φιλήσέ τον γλυκὰ, γλυκὰ καὶ εἰπέ του τὴν καληνύχτα.

•Ἄχ! μικρὲ ἀναγνώστα, ἂν σε εἶχα εἰς τὰ γόνατά μου, νὰ ἔβλεπες πῶς θὰ σου ἐμάνθαναν νὰ φιλῆς τὸν μπαμπᾶ σου!... Ξεύρω τί θὰ πῆ... ἔννοια σου!»

ΠΟΙΙΚΙΛΙΑ

Οἱ Γιάνκιδες, ὡς καλοῦνται οἱ κάτοικοι τῆς Νέας Ἀγγλί' ας ἐν Ἀμερικῇ, εἶναι περιφρόνητοι διὰ τὴν ἐφύαν καὶ ἐπιθετικῆτά των.

Εἰς τοιοῦτος καθήμενος ἐπὶ φορτίου τινὸς σαρώματων, ἐσαματόησε τὸ ἀμάξιόν του ἐμ προσθεν παντοπόλου τινὸς καὶ τὸν ἠρώτησεν, ἂν ἤθελε νὰ ἀγοράσῃ ὀλόκληρον τὸ φορτίον.

— Δὲν χρειάζομαι σαρώματα σήμερον, — εἶπεν ὁ παντοπόλος.

— Ἀλλὰ τὰ πωλῶ ἐφθηνά, πολλὴ ἐφθηνά!

— Σοῦ εἶπον, ὅτι δὲν ἔχω χρεῖαν αὐτῶν.

— Ἄκουσέ μου, θὰ σου τὰ πωλῶσω πρὸς ἕξ φράγκα τὴν δεκάδα, γνωρίζεις δὲ, ὅτι ἀξίζουν τὸ διπλάσιον.

— Ὁ παντοπόλος ἔβλεπε ὀλίγον τὸν πώγωννα ἀπεκρήθη. Δὲν χρειάζομαι, ὡς σὲ εἶπον, σαρώματα σήμερον, ἀλλ' ἕναφοῦ τὰ ἔφερες ἄς κάμωμεν μίαν συμφωνίαν.

— Ποῖαν; εἶπεν ὁ Γιάνκης.

— Πέρω ὀλόκληρον τὸ φορτίον μὲ τὴν συμφωνίαν μὲ τὴν ἄξίαν τοῦ ἡμίστους νὰ ἀγοράσῃς καὶ σὺ ἐκ τῶν ἐμπορευμάτων μου.

— Ἄχ! εἶπεν ὁ Γιάνκης γελῶν, — τὸ βλέπω πῶς ζητεῖς νὰ πάρῃς τὰ σαρώματα χάρισμα, διότι οἱ πάντοπλοι πωλεῖτε μὲ πεντακόσια τοῖς ἑκατόν!

— Σὲ ὑπόσχομαι νὰ σὲ πωλῶσω κατὰ τὸ κόστος.

— Λοιπὸν δέχομαι τὴν συμφωνίαν. Δός μου τὸ χέρι σου.

— Ἀφοῦ ἐκλείσθη ὀστως ἡ συμφωνία, ὁ Γιάνκης ἐξαφόρτωσε τὸ ἀμάξι του. Ἰδοῦ, εἶπεν εἰς τὸν παντοπόλον, 28 δωδεκάδες — διὰ τὰς 14 θὰ με πληρώσῃς 84 φράγκα, μὲ τὴν τιμὴν δὲ τῶν ἄλλων 14 θὰ ἀγοράσω καὶ ἐγὼ ὅ,τι θέλω.

— Λοιπὸν τί θέλεις; εἶπεν ὁ παντοπόλος.

— Ἀπὸ ἕξ βλέπω εἰς τὸ μαγαζί σου — εἶπεν ὁ Γιάνκης, — τὸ ἐπιχερδέστερον μοῦ φαίνονται τὰ σαρώματα, ὥστε πέρω τὰς δεκατέσσαρας δωδεκάδας ὀπίσω δι' αὐτὸ τὸ ποσόν!!

— Ὁ Παρσέις. ἡ κατωτάτη καὶ ἡ μᾶλλον περιφρονημένη τάξις τῶν ἀνθρώπων εἰς τὰς Ἰνδίας, ἔχουν εἰς μόνην τὴν Βομβάην 3 μεγάλους καὶ 23 μικροτέρους ναοὺς ἀφιερωμένους εἰς τὸ πῦρ διότι ἡ φυλὴ αὕτη προσκυνεῖ τὸν ἥλιον καὶ τὸ πῦρ, καὶ ἦλθεν ἐκ τῆς Περσίας, ὅπου ὁ Ζωροάστρης, ἐστύγησε τὴν λατρείαν τοῦ πυρός.

Πρὸς ἀπάκτησιν τοῦ ἱεροῦ πυρός, ὅπερ διατηρεῖται ἀκόμῃ, ἀπαιτοῦνται 1031 τεμάχια ἔβλου ἐκ διαφόρων φωτῶν, ἀποκτάται δὲ τοῦτο διὰ τῆς τριβῆς τῶν ξυλαρίων τούτων ἐπὶ δοκοῦ τινος ἐξ ἐνός τῶν ἔβλων τούτων.

— Ὁ Ἀμερικανὸς φυσιοδίης Macleok περιηγηθεὶς τελευταῖον τὰς χώρας τοῦ νέου Μεξικού, τῆς Ἀριζόνας καὶ ἐνός μέρους τοῦ Παλαιοῦ Μεξικού ἀνεκάλυψεν ἀνταγωνιστὴν τῆς μελίσης δεινόν, ἀγνωστον μέχρι τοῦδε, ἥτοι νέον γένος μυρμηκῶν. Ἡ μύρμηκες οὗτοι ὁμοιάζουσιν ἐντελῶς πρὸς τοὺς ἡμετέρους κατὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ σώματος, εἶναι ὅμως ἰκανῶς μεγαλύτεροι τούτων. Ἡ ὀπισθία χώρα τοῦ σώματος τῶν ἐκβλύει μέλι, κατὰ τὴν εὐεστίαν οὐδαμῶς ὑποδεέστερον τοῦ καλλίστου Εὐρωπαϊκοῦ. Τὸ μέλι τοῦτο οἱ ἐγχώριοι ἐξάγουσι διὰ πείσεως τῶν ἐντόμων, 900 δὲ—930 μύρμηκες παρέχουσιν ἡμῖσι χιλιόγραμμα μέλους.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1. Ποῖος εἶναι ὁ πρῶτος ψαλμὸς, τὸν ὅποιον ἔχομεν ἐν τῇ Γραφῇ;

2. Ποία ἦτο ἡ πρώτη γυνὴ, ἥτις ἔφαγε τὸν Ἰσραὴλ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ;

3. Ποία ἦτο ἡ πρώτη χριστιανικὴ ἐκκλησία;